

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/243/2013
Identifikačné číslo spisu:	8013200178
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200178.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľov: 1/ I. U., bytom G. X, A., 2/ A. U., bytom O. X/XXX, C., 3/ S. O., bytom T. XXX, právne zastúpených JUDr. Ladislavom Súletym, advokátom so sídlom v Bardejove, Nám. SNP 1, Bardejov, proti odporcovi: Okresný úrad v Prešove, so sídlom Masarykova 10, Prešov, (právny nástupca Obvodného pozemkového úradu Prešov), za účasti: Slovenský pozemkový fond, so sídlom Keratínskeho námestia 1, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č. 2012/00339-30-HB zo 07.11.2012, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sp/7/2013-16 zo dňa 29.05.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Sp/7/2013-30 zo dňa 04.10.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Sp/7/2013-33 zo dňa 12.11.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sp/7/2013-16 zo dňa 29.05.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Sp/7/2013-30 zo dňa 04.10.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Sp/7/2013-33 zo dňa 12.11.2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Prešove rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. k. 2012/00339-30-HB zo 07.11.2012, ktorým odporca podľa ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) rozhodol tak, že navrhovateľom 1/ až 3/ nenavrátil vlastníctvo ani nepriznal právo na náhradu podľa zákona za pozemky nachádzajúce sa pôvodne v k. ú. R. - mpč. 397 vo výmere 6554 m², mpč. 466 vo

výmere 5039 m², mpč. 419 vo výmere 3310 m² a mpč. 429 vo výmere 440 m², v podiele každý po 1/3, z dôvodu, že tieto pozemky neprešli na štát alebo právnickú osobu kúpnu zmluvou uzavretou v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, ani v dôsledku iného reštitučného titulu, čím nespĺnili podmienky ustanovenia § 3 ods. 1 písm. j) zákona, ani podmienky ustanovení § 3 ods. 1 písm. a) až i), k) až t), § 3 ods. 2, 3 zákona.

Krajský súd o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený dostatočne a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, pričom správny orgán vyslovil v napadnutom rozhodnutí aj správny právny názor.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že oprávnené osoby nespĺnili podmienky uvedené v ustanovení § 3 ods. 1 písm. j) zákona a pozemky oznčené v rozhodnutí odporcu neprešli na štát alebo právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, ani v dôsledku iného reštitučného nároku.

Poukázal na to, že predpokladom pre navrátenie vlastníctva podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona je kumulatívne splnenie podmienok tiesne a nápadne nevýhodných podmienok. Navrhovatelia videli nápadne nevýhodné podmienky v tom, že predmetom kúpnej zmluvy uzavretej dňa 10.09.1974 bola kúpna cena stanovená v zmysle vyhlášky č. 47/1969 Zb. v platnom znení o cenách stavieb v osobnom vlastníctve a o náhradách pri vyvlastnení nehnuteľností. Správny orgán v danej veci vychádzal z príslušných ustanovení uvedenej vyhlášky, konkrétne z § 15 ods. 1 a stotožnil sa s kúpnu cenou, ktorá je uvádzaná v kúpnej zmluve s poukazom na vtedy platnú vyhlášku, ako aj na cenu nehnuteľností, ktorá bola v danom čase primeraná vzhľadom na bonitáciu, ako aj na charakter daného pozemku. Krajský súd zdôraznil, že išlo o pôdu, ktorá bola súčasťou extravilánu.

Krajský súd vo vzťahu k možnej aplikácii § 3 ods. 1 písm. j) zákona uviedol, že hoci boli pozemky riadne vykúpené, neprešli do vlastníctva štátu, tieto boli len v jeho dočasnom užívaní a z predloženého administratívneho spisu, ako aj vykonaného dokazovania správnym orgánom jednoznačne vyplynulo, že navrhovatelia nepreukázali, že by ich právny predchodca uzatvoril kúpnu zmluvu za nápadne nevýhodných podmienok, poukazujúc zároveň to, že za tieseň nie je možné považovať ponuku na dobrovoľný výkup nehnuteľností, ktorá predchádzala uzavretiu samotnej kúpnej zmluvy a taktiež nemožno ani jednoznačne vzhliadnuť existenciu nápadne nevyhovujúcich podmienok, keďže kúpna cena bola určená v súlade s vtedy platným cenovým predpisom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v súvislosti s navrhovateľmi tvrdenými nápadne nevýhodnými podmienkami poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. 10Sžr 31/2011 zo dňa 29.06.2011, 1Sžr 32/2011 zo dňa 17.01.2012 a 6Sžo 304/2009 zo dňa 16.06.2010 a 1Sžo 376/2009 zo dňa 19.05.2010 a na skutočnosť, že tieseň aj nápadne nevýhodné podmienky musia byť preukázané súčasne.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že tieseň ako pojem nevymedzuje konkrétne žiadny právny predpis, no s ohľadom na ustálenú judikatúru možno podmienku tiesne v danom konkrétnom prípade s poukazom na osobu právneho predchodcu oprávnených osôb, neb. U. U., považovať za naplnenú, nakoľko tejto osobe hrozili nútené práce v tábore.

Avšak na splnenie reštitučného titulu v zmysle § 3 ods. 1 písm. j) zákona bolo potrebné súčasné splnenie oboch podmienok, pričom existencia nápadne nevýhodných podmienok vzhľadom na použitie vtedy

platnej vyhlášky, podľa ktorej výška oceňovaných nehnuteľností 0,40 Kčs/m² bola v súlade s § 15 ods. 1 vyhlášky vzhľadom na bonitáciu pôdy, pretože skutočne išlo o parcely v extraviláne obce, mimo jej zastavanej časti. Výška kúpnej ceny a spôsob samotného výpočtu bol aj podľa názoru súdu v súlade s vyhláškou a bola obvyklá časa uzavretia predmetnej kúpnej ceny, nakoľko podľa preukázaných zistení správnym orgánom za takú istú kúpnu cenu boli predávané v tejto lokalite aj pozemky od iných vlastníkov.

Krajský súd sa v tejto časti posúdenia reštitučného nároku v plnom rozsahu stotožnil s názorom správneho orgánu, že kúpna cena nebola neprimerane (nápadne) nižšia ako v tom čase a v mieste určená obvyklá cena nehnuteľností a preto správny orgán postupoval podľa názoru súdu správne a v súlade so zákonom.

K námietke navrhovateľov, ktorí poukazovali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 154/08-323 z 26.02.2009 súd uviedol, že v danom prípade nešlo o totožný prípad, preto ho nebolo možné v danej veci jednoznačne aplikovať.

Krajský súd na záver zdôraznil, že reštitučný zákon neodstraňuje v celom rozsahu krivdy spáchané v minulosti, ale snaží sa tieto aspoň zmierniť. Nie v každom prípade je možné tieto krivdy postupom či už správnych orgánov alebo súdu napraviť.

II .

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľov

Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelia odvolanie žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci krajskému súdu.

Opätovne uviedli, že pre hodnotenie splnenia podmienky tiesne a nápadne nevýhodných podmienok je nutné vychádzať z konkrétného skutkového stavu, rešpektovať reštitučný charakter zákona spolu so špecifickými rysmi predchádzajúcej spoločnosti pred rokom 1990, ktorá nie vždy uznávala a najmä dodržiavala ľudské práva a slobody vzťahujúce sa na majetok. V tejto súvislosti dali súdu do pozornosti aj zákon č. 480/1991 Zb. o dobe neslobody, ktorý je súčasťou právneho poriadku a ktorý v § 1 ustanovil, že v rokoch 1948 až 1989 komunistický režim porušoval ľudské práva i svoje vlastné zákony.

Súhlasili s tým, že v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy platila vyhl. č. 47/1969 Zb., táto však reflektovala systém nerovného obsahu vlastníckeho práva, v zmysle ktorého bolo socialistické spoločenské vlastníctvo postavené nad vlastníctvo osobné. Osobitne sa to týkalo pozemkov, ku ktorým malo byť osobné vlastníctvo oslabované až do rozsahu jeho zániku v prospech štátneho vlastníctva všetkých pozemkov. Zákonnosť určenia kúpnej ceny nemožno preto stotožňovať s jej primeranosťou. Pretože, zatiaľ čo pojem zákonnosť vyjadruje súlad ustanovenej ceny s platnými cenovými predpismi, primeranosť vyjadruje istú mieru ekvivalencie zmluvných plnení. Dôležitým faktorom pri posudzovaní primeranosti ceny je miera možnosti oboch strán určiť cenu, prípadne následky odmietnutia uzavrieť kúpnu zmluvu, ak sú podmienky nastolené druhou stranou nevýhodné.

Ďalej uviedli, že vyhl. č. 47/1969 Zb. svojou koncepciou a konkrétnymi ustanoveniami jednak odrážala delenie vlastníctva na osobné a súkromné a jednak zásadu vtedajšieho československého práva, že pozemok nemožno kvalifikovať ako predmet osobného vlastníctva, ako vyjadrenie cieľového zámeru, že všetky pozemky majú byť v budúcnosti vlastníctvom štátu. Vývodzuje z toho dôsledky, ktoré nemôžu

byť prijateľné v demokratickej spoločnosti hlavne tým, že diskriminovala veľmi výrazne dve skupiny vlastníkov, ktorým by inak patrilo rovnaké postavenie a ich vlastníckemu právu rovnaký zákonný obsah. Tento rozporuplný postoj k vlastníctvu, ktorý bol vyhláškou celkom zámerne zavedený, musel nutne nájsť svoj výraz pri úvahe o tom, čo treba chápať ako „nápadne nevýhodné podmienky pri aplikácii všetkých reštitučných zákonov. Nemôže preto slúžiť ako zábrana, aby v súčasnej dobe bol realizovaný zámer daný cit. zákonom, t. j. reštitúcia majetku osobám, ktorým bol štátom odňatý, aj keď ide len o čiastočnú nápravu krívd.

Navrhovatelia odporcovi a následne aj krajskému súdu vytýkali, že sa uspokojili len so zistením súladu kúpnej ceny bez toho, že by sa zaoberali jej primeranosťou (zistenie druhu a kvality pôdy a jej reálnej hodnoty v čase uzavretia zmluvy). Odporca podľa ich názoru v rozpore so zásadou materiálnej pravdy nedostatočne zistil skutočnosti, ktoré mohli preukázať existenciu nápadne nevýhodných podmienok pri prevode predmetných pozemkov na štát. Odporca mal za účelom zistenia reálnej hodnoty predmetných pozemkov v rozhodnom čase vykonať znalecké dokazovanie.

Ďalej poukázali na to, že ich právny predchodca odmietol v rámci socialistického združstevňovania vstúpiť do JRD, čoho výsledkom bolo aj rozhodnutie vtedajšieho Mestského národného výboru v Prešove, ktorým prikázal poľnohospodársky závod do bezplatného užívania JRD Prešov - Haniska, včítane všetkého živého a mŕtveho inventára. Za svoj postoj k vtedajšiemu režimu bol aj trestne stíhaný a väznený. Táto jeho skúsenosť s vtedajšou štátnou mocou jednoznačne ovplyvnila aj jeho správanie v súvislosti s uzavretím predmetnej kúpnej zmluvy. Najmä z obavy o svoje zdravie a život, ako aj svojich rodinných príslušníkov, pristúpil k uzavretiu k predmetnej kúpnej zmluvy za kúpnu cenu, za akú by za normálnych okolností predmetné pozemky nepredal. Jeho zmluvná voľnosť ako vlastníka pozemkov bola pre prípadné dohodnutie inej kúpnej ceny absolútne obmedzená. S vyššie uvedenými skúsenosťami sa právny predchodca navrhovateľov nedokázal vyrovnáť do konca svojho života, čo sa nepriaznivo prejavovalo aj na jeho zdravotnom stave.

Vzhľadom na uvedené navrhovatelia zastávali názor, že „vzájomne dohodnutá“ kúpna cena 0,40 Kčs/m² bola vzhľadom na všetky okolnosti danej veci cenou neprimeranou a že kúpna zmluva zo dňa 10.09.1974 bola uzavretá nielen v tiesni ale aj za nápadne nevýhodných podmienok.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu

Odporca trval na správnosti svojho rozhodnutia a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Uviedol, že reštitučný nárok pôvodného navrhovateľa U. U. zaevidovaný dňa 15.10.2004 pod sp. č. 2004/1239-1 bol uplatnený na pozemky v k. ú. R., pričom navrhovateľ ako reštitučný titul uviedol § 3 ods. 1 písm. j) zákona a k žiadosti aj kúpnu zmluvu doložil. Navrhovateľ ani jeho dedičia v priebehu správneho konania iný reštitučný titul neuplatnili, resp. nepreukázali (§ 5 reštitučného zákona), považoval odporca ich argumentáciu o porušovaní ľudských práv a slobôd v predchádzajúcej spoločnosti za irelevantnú.

Je pravdou, že právny zástupca účastníkov konania v doplnení podania zo dňa 27.09.2011 správny orgán žiadal, aby v súčinnosti s príslušnými orgánmi štátnej správy vykonal dokazovanie potvrdzujúce existenciu tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, predovšetkým aby sa zaoberal primeranosťou kúpnej ceny s ohľadom na druh a kvalitu pôdy, jej reálnu hodnotu v čase uzavretia zmluvy, ako aj na vtedy platnú územnoplánovacia dokumentáciu. Prípadné ustanovenie znalca do konania však odporca vyhodnotil ako nevhodné, nakoľko cena nehnuteľností sa v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy neurčovala v závislosti od bonity a ani neexistoval trh s nehnuteľnosťami (ako ho poznáme v súčasnosti).

Keďže podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona sa oprávneným osobám navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, súd podľa názoru odporcu správne posudzoval obidve podmienky samostatne ako aj vo vzájomnej súvislosti.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov nebolo dôvodné.

Na úvod odvolací súd poukazuje na ustanovenia § 9 ods. 1 v spojení s § 8 písm. c) zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorých s účinnosťou od 01.10.2013 obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30.09.2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona a podľa ods. 3 citovaného ustanovenia pôsobnosť o. i. obvodného pozemkového úradu ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad. Do postavenia Obvodného pozemkového úradu v Prešove nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Prešov. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky s týmto právnym nástupcom ďalej konal na strane odporcu. Pod všeobecným označením „odporca“ je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa kontextu rozsudku.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o potvrdení rozhodnutia odporcu o nepriznaní reštitučného nároku navrhovateľom, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľov a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Zo spisu vyplynulo, že právny predchodca navrhovateľov si dňa 15.10.2014 uplatnil u odporcu reštitučný nárok, v rámci ktorého žiadal o vydanie predmetných pozemkov dôvodiac, že kúpna zmluva zo dňa 10.09.1974, bola uzatvorená pod nátlakom a hrozbou vyvlastnenia tak, ako je to uvedené v listinách č. 946/74-2 a č. 956/74-13 zaslaných Hospodárskym kombinátom Prešov, teda že bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Počas konania pôvodný navrhovateľ dňa XX.XX.XXXX zomrel a na jeho miesto nastúpili jeho právni nástupcovia - navrhovatelia 1/ až 3/.

Z predloženého administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že pôvodný vlastník bol odsúdený Ľudovým súdom Prešov rozhodnutím sp. zn. T 149/58 zo dňa 07.5.1958 podľa § 36 Trestného zákona na odňatie slobody nepodmienečne na 2 mesiace - zaradenie do tábora nútenej práce.

Ďalej zo spisu vyplynulo, že bolo vydané rozhodnutie MsNV - odbor MH, obchodu a dopravy v Prešove č. I/1972-Jel. zo dňa 06.11.1972, v zmysle ktorého Rada MsNV v Prešove rozhodla prikázať podľa poľnohospodársky závod U. U. o výmere 5,84.74 ha poľnohospodárskej pôdy do bezplatného užívania ŠM n.p. v Prešove na dobu najmenej 15 rokov od 01.10.1972. Týmto rozhodnutím bol prikázaný do užívania aj živý a mŕtvy inventár s tým, že v súkromnom užívaní bol U. U. ponechaný rodinný domček s príľahlou záhradou o výmere 0,410 ha.

Dňa 10.09.1974 bola uzavretá medzi U. U. a Hospodárskym kombinátom mesta Prešov, podnikové riaditeľstvo v Prešove, kúpna zmluva, na základe ktorej boli prevedené nehnuteľnosti za dohodnutú kúpnu cenu 6137,20,- Kčs. Tento podnik bol neskôr premenovaný na Záhradnícky a sadovnícky podnik Prešov (PVZ 3/79) a po jeho zániku prešlo vlastníctvo k predmetným pozemkom na SR - Slovenský pozemkový fond Bratislava (PVZ 45/01).

Podľa § 1 zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 ods. 1 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25.02.1948 do 01.01.1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

V zmysle § 3 ods. 1 písm. j/ zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Pokiaľ odporca v súvislosti s reštitučným nárokom vo vzťahu k uvedeným pozemkom vyslovil, že navrhovateľom nepriznal právo na navrátenie vlastníctva z dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. j/ zákona, pretože nebolo preukázané uzavretie kúpnej zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok, stotožnil sa s týmto záverom aj odvolací súd.

Vo vzťahu k tvrdenému dôvodu reštitučného nároku odvolací súd zastáva názor, že odporca sa dôkladne vysporiadal so všetkými vznesenými námietkami navrhovateľov. Rovnako tak krajský súd zaujal stanovisko k dôvodom opravného prostriedku, dôsledne sa nimi zaoberal a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil, prečo sa priklonil k záverom správneho orgánu.

Podľa odporcu dôvodom nenaplnenia podmienky v zmysle § 3 ods. 1 písm. j) zákona bola skutočnosť, že hoci bola kúpna zmluva uzavretá v tiesni, nebola súčasne uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok. Kúpna cena bola určená v súlade s vtedy platnými cenovými predpismi a nebolo preukázané, v čom by mali spočívať „nápadne nevýhodné podmienky“. Odporca v konaní nezistil žiadne znevýhodnenie predávajúceho voči iným osobám, od ktorých štát v rozhodujúcom období vykupoval obdobné nehnuteľnosti. Odporca pritom vykonal dôkladné dokazovanie a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval kúpnu zmluvu zo strany právneho predchodcu navrhovateľov za uzavretú za nápadne nevýhodných podmienok.

Ako správne argumentoval odporca - v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho

zákonníka bol neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporoval zákonu alebo ho obchádzal alebo sa priechil záujmom spoločnosti, pričom podľa § 399 ods. 2 Občianskeho zákon dohodnutá cena kúpenej veci nesmela presahovať cenu určenú podľa cenových predpisov. Legálne nadobudnúť vec, vrátane nehnuteľností, do vlastníctva štátu, za cenu vyššiu ako určovali cenové predpisy, teda nebolo možné.

V konaní nebolo preukázané, že pôvodný vlastník nehnuteľností bol skutočne nápadne znevýhodnený pri uzavretí kúpnej zmluvy v porovnaní s inými občanmi, v danej lokalite a v danom čase. Takto stanovenú kúpnu cenu nebolo možné považovať za neprimeranú vtedajšej hodnote predávaných nehnuteľností. Odporca naopak preukázal, že nehnuteľnosti v danej lokalite boli pre uvedený podnik odpredané alebo vyvlastnené za rovnakú cenu podľa vyhlášky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu, na ktoré s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. v podrobnostiach odkazuje. Keďže odvolacie námietky navrhovateľov, ktoré boli v podstate totožné s ich tvrdeniami obsiahnutými v oprávnom prostriedku a s ktorými sa krajský súd vysporiadal, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť jeho rozsudku, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľom vzhľadom na neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporcovi zákon priznanie trov neumožňuje a účastník konania SPF si náhradu trov neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.